

Arrest

nr. 170 105 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen .

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift tot wraking van kamervoorzitter M.-C. Goethals dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel I, hoofdstuk IV, afdeling 5 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van kamervoorzitter M.-C. Goethals van 10 juni 2016.

Gelet op de beschikking van de eerste voorzitter van 13 juni 2016, waarbij deze de zaak toewijst aan de kamervoorzitter van de VIIIste kamer voor het onderzoek van het verzoek tot wraking en de verzoekende partijen oproept te verschijnen op de openbare terechtzitting van 13 juni 2016 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die loco advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 juni 2012 een eerste asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 25 juni 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 131 313 van 13 oktober 2014 eveneens besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 26 januari 2015 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 11 februari 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster diende tegen deze beslissing een

beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 146 923 van 2 juni 2015 het beroep verwierp in het kader van de toepassing van artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 13 november 2015 diende verzoekster een derde asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 29 februari 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Kamervoorzitter M.-C. Goethals stelde op grond van artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet op 10 mei 2016 een beschikking op, met vermelding van de grond waarop het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking wordt per aangetekend schrijven van 11 mei 2016 aan verzoekster overgemaakt. Verzoekster vraagt bij aangetekend schrijven van 19 mei 2016 om te worden gehoord. Het is in deze zaak, die gekend is onder rolnummer 187 083, dat verzoekster op de terechtzitting van 10 juni 2016, waar ze gehoord werd overeenkomstig het gestelde in artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet, bij afzonderlijk verzoekschrift een verzoek tot wraking heeft ingediend tegen kamervoorzitter M.-C. Goethals. Deze heeft de zaak ter terechtzitting verwezen naar de algemene rol teneinde de Raad toe te laten uitspraak te doen over het ingediende verzoek tot wraking.

2. Over de gronden tot wraking

2.1. Verzoekster dient haar akte van wraking in op grond van artikel 828, 1° en 9°,1, van het Gerechtelijk Wetboek (hierna: het Ger.W.). Zij geeft een theoretische uiteenzetting over het begrip “wettelijke verdenking”, waarbij ze verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie. Zij verwijst vervolgens naar de in punt 1.3. bedoelde beschikking van 10 mei 2016, opgesteld door kamervoorzitter M.-C. Goethals en naar het in punt 1.2. bedoelde arrest nr. 146 923 van 2 juni 2015 dat gewezen werd door kamervoorzitter M.-C. Goethals. Verzoekster is van oordeel dat kamervoorzitter M.-C. Goethals “niet meer op een onpartijdige en onafhankelijke wijze uitspraak kan doen”, gezien “het standpunt” dat zij in voormelde beschikking en voormelde arrest “heeft ingenomen”. Zij preciseert dat kamervoorzitter M.-C. Goethals in het voormelde arrest voor een eerdere asielaanvraag op basis van dezelfde vluchtmotieven geoordeeld heeft dat verzoekster “ongeloofwaardig zou zijn”. Ze voegt eraan toe dat kamervoorzitter M.-C. Goethals in de voormelde beschikking “opnieuw meent dat verzoekster ongelooftwaardig zou zijn”, waarbij verzoekster uitgebreid uiteenzet waarom dit volgens haar niet het geval is.

2.2. Verder is verzoekster van oordeel dat kamervoorzitter M.-C. Goethals door het voormelde arrest en de voormelde beschikking “reeds kennis had van het geschil”. Verzoekster benadrukt dat “de uitzondering – medewerking aan een vonnis of een uitspraak alvorens recht te doen – in casu niet van toepassing is”. Ze verwijst hierbij naar de definitie van een vonnis alvorens recht te doen zoals opgenomen in artikel 19 van het Ger.W. Zij is van oordeel dat noch het voormelde arrest noch de voormelde beschikking onder deze definitie vallen.

2.3. Kamervoorzitter M.-C. Goethals wijst er in haar nota van 10 juni 2016 op dat zij in artikel 828, 9°,1, van het Ger.W. geen verplichting ziet om zich van de zaak te onthouden. Ze wijst erop dat huidige zaak een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Vervolgens wijst ze op het gestelde in artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, er nieuwe elementen aanwezig dienen te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Vervolgens stelt ze dat de verzoekende partij een vraag tot horen heeft ingediend op 19 mei 2016. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij volgens kamervoorzitter M.-C. Goethals kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, aangezien zij overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht wordt met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord. Kamervoorzitter M.-C. Goethals wijst erop dat de verzoekende partij op grond van voormeld artikel 39/73, §4 en §5 het recht heeft om haar argumenten uiteen te zetten en mondeling op die van de tegenpartij te antwoorden indien zij daarom verzoekt. Kamervoorzitter M.-C. Goethals benadrukt vervolgens, “Zo ik mij een oordeel heb gevormd over de zaak in de beschikking dat verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangebracht, wat normaal is gelet op artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt door de oproeping om ter terechtzitting te verschijnen de mogelijkheid geboden om de gronden van de beschikking mondeling aan

te vechten.” Zij besluit dat de aangevoerde wrakingsgrond niet kan worden aangenomen en het verzoek tot wraking dient te worden verworpen.

2.4. Ter terechtzitting zet de verzoekende partij haar gronden tot wraking uiteen, bespreekt ze de nota van kamervoorzitter M.-C. Goethals en benadrukt ze dat “*justice must not only be done, it must also be seen to be done*” wat volgens haar inhoudt dat elke schijn van partijdigheid dient te worden vermeden.

2.5. Artikel 828, 1° en 9°, 1 van het Ger.W. luiden als volgt:

“Ieder rechter kan worden gewraakt om de volgende redenen: (...)

1° wegens wettige verdenking

(...)

9° indien de rechter raad gegeven, gepleit of geschreven heeft over het geschil; indien hij daarvan vroeger kennis heeft genomen als rechter of als scheidsrechter, behalve indien hij in dezelfde aanleg:

1. heeft medegewerkt aan een vonnis of een uitspraak alvorens recht te doen; (...).”

Deze bepalingen zijn te dezen van toepassing op de leden van de Raad, gelet op het gestelde in artikel 39/66, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt, “*De beginselen die de wraking van rechters en raadsliden van de rechterlijke orde regelen, zijn toepasselijk op de leden van de Raad.*”

2.6. Artikel 13 van de Grondwet houdt in dat de partijen die betrokken zijn bij een geschil hun rechter niet kunnen kiezen of de samenstelling van het rechtscollege niet kunnen beïnvloeden, tenzij door een vordering tot wraking, op basis van de limitatief in de wet opgesomde wrakingsgronden. Deze wrakingsgronden moeten, als uitzonderingen op de regel dat recht wordt gesproken door de volgens de organieke regels aangewezen rechter, in enge zin worden uitgelegd.

2.7. Een behoorlijke rechtsbedeling waarborgt de rechtsonderhorigen de behandeling van hun zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechter, ten aanzien van wie geen “wettelijke” of gewettigde verdenking bestaat. Die eisen houden niet alleen in dat een rechter niet afhankelijk of partijdig mag zijn, maar ook dat er voldoende waarborgen aanwezig moeten zijn om elke gewettigde twijfel omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechter uit te sluiten (RvS 22 maart 2007, nr. 169.314).

Wat het eerste aspect, het subjectieve aspect, van de onpartijdigheid betreft, stelt de Raad vast dat geen enkel gegeven doet kennen dat de gewraakte rechter op enig moment tegen verzoekster heeft gekozen of jegens haar heeft blijk gegeven van een negatieve vooringenomenheid (S. BOULLART, “De wraking van leden van de afdeling bestuursrechtspraak en van het auditoraat van de Raad van State” (noot onder RvS 22 maart 2007, nr. 169.314), *CDPK, Rechtspraak-Jurisprudence*, 2007, 2, punt 6, in fine).

Wat het tweede aspect, het objectief aspect, betreft, dient de Raad zich af te vragen of er onafhankelijk van het persoonlijk gedrag van de rechter, niettemin verifieerbare gegevens zijn die een schijn van verdenking in zijn opzicht kunnen wettigen. Daarbij dient weliswaar de optiek van de rechtzoekende in aanmerking te worden genomen maar speelt deze geen doorslaggevende rol. Doorslaggevend is daarentegen of, al dan niet, de vrees van de verzoekster voor een gebrek van onpartijdigheid van de rechter als objectief verantwoord kan worden beschouwd. Een stelregel daarbij is steeds dat het onpartijdigheidsbeginsel niet lichtzinnig maar met mate en met gezond verstand moet worden toegepast (RvS 4 juni 2004, nr. 132.060) en het behoort in principe aan diegene die de wraking vordert om de concrete en precieze elementen bij te brengen die de inwilliging van de vordering behoeft (RvS 22 maart 2007, nr. 169.314).

2.8. Voor wat betreft de eerste wrakingsgrond neergelegd in artikel 828, 1°, van het Ger.W.

2.8.1. Met het in punt 1.2. bedoelde arrest nr. 146 923 van 2 juni 2015 werd uitspraak gedaan over een beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande verzoeksters tweede asielaanvraag. Huidige zaak betreft een beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande verzoeksters derde asielaanvraag. Het betreft in beide gevallen de toepassing van artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: “*Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de*

asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.” Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De tweede en derde asielaanvraag van verzoekster gaan dus telkens over de vraag of er nieuwe elementen zijn die kunnen leiden tot een beslissing tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Het spreekt voor zich dat in dit verband de nieuwe elementen die naar voren gebracht worden bij de derde asielaanvraag, afgetoetst worden ten aanzien van de tweede en de eerste asielaanvraag. Dat is eigen aan dit soort dossiers. De uitspraak over de tweede asielaanvraag en de uitspraak over een derde asielaanvraag van dezelfde vreemdeling hebben echter wel betrekking op verschillende vorderingen en daargelaten de vraag of het te dezen handelt om dezelfde rechts- of feitelijke vraagstukken als deze waarvan hij vroeger al kennis heeft genomen, is het de rechter alleszins niet verboden om deze te behandelen (cf. RvS 1 december 2011, nr. 216.650). Verzoekster kan de standpunten die kamervoorzitter M.-C. Goethals heeft ingenomen in de zaak m.b.t. de tweede asielaanvraag dan ook niet gaan aanwenden om te besluiten dat er een schijn van partijdigheid is die verhindert dat kamervoorzitter M.-C. Goethals uitspraak doet in de zaak m.b.t. de derde asielaanvraag.

2.8.2. Verzoeksters verdere kritiek is dat aangezien kamervoorzitter M.-C. Goethals reeds een standpunt heeft ingenomen in de beschikking van 10 mei 2016, zij onmogelijk op onpartijdige en onafhankelijke wijze uitspraak kan doen in huidige zaak.

2.8.2.1. De voormelde beschikking is tot stand gekomen met toepassing van artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 1 De kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter onderzoekt bij voorrang de beroepen met betrekking tot dewelke hij van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen.

§ 2 Bij beschikking stelt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter de partijen in kennis dat de kamer zonder een terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden. In de beschikking wordt de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien een nota met opmerkingen is ingediend, wordt deze samen met de beschikking medegedeeld.”

2.8.2.2. De memorie van toelichting bij de betrokken wetsbepaling vermeldt:

“[...] In de praktijk zal de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter een onderzoek doen van de ingestelde beroepen en indien hij van oordeel is dat een hoorzitting niet vereist is de partijen hiervan via een beschikking op de hoogte stellen. In deze beschikking dient duidelijk te worden aangegeven waarom een beroep op de louter schriftelijke procedure wordt gedaan. Zo kan de behandelende rechter bijvoorbeeld vaststellen dat de bestreden beslissing reeds volledige uitvoering heeft gekregen en dus doelloos is, kan hij aangeven dat het beroep laattijdig is of dat, gelet op de vaste rechtspraak van de Raad de ingestelde vordering al dan niet kan worden ingewilligd.” (Parl.St. Kamer, 2010-2011, DOC 53-0772/001, p. 24).

2.8.2.3. Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 88/2012 van 12 juli 2012 betreffende deze bepaling:

“B.28.1. De specifieke kenmerken, de toename en het dringend karakter van de geschillen die zijn ontstaan uit de toepassing van de wet van 15 december 1980, verantwoorden de goedkeuring van bijzondere regels die geschikt zijn om de behandeling van de beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te versnellen. De maatregelen die zijn bestemd om de procedure te

versnellen en te vereenvoudigen, zijn evenwel enkel toelaatbaar op voorwaarde dat zij niet op onevenredige wijze afbreuk doen aan het recht van de verzoekers om de jurisdictionele waarborgen te genieten die het hun mogelijk maken hun grieven die onder meer uit de schending van de bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde rechten zijn afgeleid, in het kader van een daadwerkelijk rechtsmiddel door een rechter te laten onderzoeken.

B.28.2. Door het de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter mogelijk te maken te oordelen, na inzage van de door de partijen uitgewisselde schriftelijke stukken, dat het niet noodzakelijk is dat zij hun opmerkingen nog mondeling uiteenzetten, heeft de wetgever een maatregel genomen die in verband staat met het doel dat hij nastreeft. Te dezen wordt het gebrek aan wettelijke preciseringen over de beroepen waarvan kan worden aangenomen dat zij geen mondelinge uitwisseling van argumenten vereisen, gecompenseerd door de waarborg dat de partijen tijdens een terechtzitting worden gehoord indien een van hen daarom verzoekt. Aldus heeft de verzoeker, na inzage van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem op de hoogte brengt van het feit dat hij van oordeel is dat een terechtzitting niet noodzakelijk is, evenwel het recht om zijn argumenten uiteen te zetten en mondeling op die van de tegenpartij te antwoorden indien hij daarom verzoekt.”

2.8.2.4. De voormelde beschikking vat aan met de zinsnede:

*“De voorzitter van de IV kamer oordeelt met toepassing van artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure **kan** verworpen worden op volgende grond [...]”* (eigen benadrukking).

Verzoekster gaat voorbij aan de bewoordingen van deze beschikking die stelt dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure “kan” worden verworpen en die louter tot doel heeft de zaak te beoordelen zonder dat een terechtzitting noodzakelijk is tenzij één der partijen, waaronder verzoekster, verkiest te worden gehoord in welk geval het verzoekster toekomt tijdens de terechtzitting waar zij gehoord wordt, haar kritiek op de in de beschikking vermelde grond te uiten. De beschikking van 10 mei 2016 houdt dus geen definitieve beoordeling van de zaak in. Dit blijkt tevens uit de bewoording *“Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet”*.

Het gebruikte woord “lijkt” duidt precies aan dat de in de beschikking vermelde grond kan worden weerlegd. Het komt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter toe in het kader van artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet een oplossing van het geschil voor te stellen en de grond te vermelden die er toe kan leiden het beroep te verwerpen hetzij de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen. De gebruikte bewoordingen kunnen derhalve geen gewettigde verdenking wekken bij verzoekster aangaande de geschiktheid van de magistraat om op een onpartijdige en onafhankelijke wijze uitspraak te doen. Indien een partij oordeelt dat de vermelde grond niet tot de mogelijke conclusie leidt en de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich dienaangaande vergist, hetzij meent dat geen rekening is gehouden met bepaalde grieven, kan deze partij vragen om te worden gehoord en dient zij haar kritiek wat betreft de selectie van de feiten, de kwalificatie van de feiten, de interpretatie van het toepasselijke recht en/of het bestaan van eventuele leemtes door geen rekening te houden met het standpunt van partijen, die tot een andere besluitvorming kunnen leiden, aan te brengen tijdens het gehoor waartoe zij wordt uitgenodigd. Het komt uiteindelijk deze kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter toe, in toepassing van artikel 13 van de Grondwet, om met inachtneming van het gezegde ter terechtzitting wanneer een partij wordt gehoord, het geschil op te lossen. In dit kader belet niets de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter, zo deze vaststelt dat essentiële elementen ontbreken in de grond van de beschikking, na partijen te hebben gehoord, vast te stellen dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure niet kan worden ingewilligd of niet kan worden verworpen en de zaak naar de algemene rol te verzenden met het oog op een verdere behandeling ten gronde.

2.8.2.5. De geopperde kritiek van verzoekster kan derhalve niet met goed gevolg worden aangewend als grond tot wraking van kamervoorzitter M.-C. Goethals. Het vermelden van een grond in een beschikking, in toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, zodat op het eerste gezicht de kamervoorzitter mogelijk een ander standpunt heeft dan de partij, maakt geenszins een specifiek materieel feit uit waardoor er kan van worden uitgegaan dat deze kamervoorzitter niet beschikt over de

nodige onafhankelijkheid en onpartijdigheid. Dergelijke beschikking bevat geen eindbeoordeling van het beroep en er wordt hierin evenmin een definitief standpunt te kennen gegeven.

2.8.2.6. Wat de argumenten betreft die verzoekster aanhaalt om aan te geven dat de beschikking foutief is, dient de Raad op te merken dat verzoekster daarmee niet op concrete wijze uiteenzet hoe kamervoorzitter M.-C. Goethals niet meer in staat is om op een onafhankelijke en onpartijdige wijze uitspraak te doen. In wezen betreft het argumenten om de beschikking van 10 mei 2016 te weerleggen. Het komt echter de kamervoorzitter die oordeelt over een wrakingsverzoek niet toe om na te gaan of de beschikking van 10 mei 2016 al dan niet terecht is. Dit zijn argumenten die te berde gebracht moeten worden wanneer partijen ter terechtzitting worden gehoord aangaande de beschikking van 10 mei 2016 waarover kamervoorzitter M.-C. Goethals zal dienen te oordelen. Het komt kamervoorzitter M.-C. Goethals toe om naar aanleiding van het gezegde ter terechtzitting wanneer verzoekster wordt gehoord, het geschil op te lossen en zo nodig, indien ze vaststelt dat essentiële elementen ontbreken in de grond van de beschikking, vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure niet kan worden ingewilligd of niet kan worden verworpen en de zaak naar de algemene rol te verzenden met het oog op een verdere behandeling ten gronde.

Dienvolgens blijkt uit de aangevoerde argumenten geen wettelijke verdenking van partijdigheid.

2.9. Voor wat betreft de tweede wrakingsgrond neergelegd in artikel 828, 9°, 1 van het Ger.W.

2.9.1. De omstandigheid dat een kamervoorzitter voordien in het in punt 1.2. bedoelde geschil een beslissing genomen heeft, vormt geen grond tot wraking aangezien uit de stukken niet blijkt dat die beslissing uitspraak heeft gedaan over het in punt 1.3. bedoelde geschil waarvan die magistraat thans moet kennisnemen (Zie Cass., 5 april 2001, A. C.01.0130.F, A.C., 2001, nr. 205, Cass., 12 februari 2009, C.09.0037.F.). De beroepen betreffen weliswaar beslissingen met dezelfde rechtsgrond en ze betreffen dezelfde partijen, doch ze hebben een ander voorwerp, namelijk respectievelijk een beslissing van 11 februari 2015 aangaande een tweede asielaanvraag van verzoekster en een beslissing van 29 februari 2016 aangaande een derde asielaanvraag van verzoekster. Derhalve betreft onderhavige zaak een andere zaak dan de in punt 1.2. bedoelde zaak en gaat het niet om hetzelfde geschil in de zin van artikel 828, 9°, 1 van het Ger.W.

2.9.2. Hierboven werd uitgebreid het opzet van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uiteengezet. Deze procedurele situatie kan niet worden ingepast in de wrakingsgrond van artikel 828, 9°, 1 van het Ger.W., aangezien zij niet gelijkstaat met "vroeger" reeds kennis hebben genomen van of hebben geschreven over het geschil. De betrokken beschikking van 10 mei 2016 is immers slechts een eerste onderdeel van een nog niet voltooide procedure waarbij nog definitief uitspraak moet worden gedaan over het beroep. De beschikking betreft geen definitieve beslechting door de rechter van een bij hem aanhangig geschilpunt. Het betreft geen arrest en evenmin een tussenarrest. De vraag of de procedurele situatie van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet kan worden ingepast in artikel 19 van het Gerechtelijk Wetboek waarbij een definitie wordt gegeven van een vonnis alvorens recht te doen, doet dan ook niet ter zake.

2.10. Concluderend dient te worden gesteld dat de door verzoekster geopperde kritiek derhalve niet met goed gevolg kan worden aangewend als grond tot wraking van kamervoorzitter M.-C. Goethals.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het verzoek tot wraking wordt verworpen.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de algemene rol met het oog op het treffen van maatregelen voor de verderzetting van de debatten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA